

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 4 (Det levende væsens bevidsthed eller psyke) – Lektion 21

Dags- og natbevidsthedsbegrebets generalisering

40.

Igennem den nærmest foregående lektion blev vi introduceret for begreberne “dagsbevidsthed” og “natbevidsthed”, ligesom vi i samme forbindelse blev gjort bekendt med den betydning, disse to begreber har i forbindelse med dyret og det jordiske menneske. Ifølge denne fremstilling refererer begrebet “dagsbevidsthed” til disse to individformers fysiske vågentilværelse plus det særlige organapparat, der bærer denne, mens i modsætning hertil “natbevidsthed” refererer til de samme to individformers fysiske sove- eller nattilværelse samt det organiske apparatur, der specielt bærer denne.

Man kan nu med rimelighed stille det spørgsmål, om dags- og natbevidsthedsbegreberne lader sig anvende i denne betydning på alle levende væsener, uanset hvilken sjælelig grundfremtrædelsesform de repræsenterer? – Svaret herpå lyder, at det kan man selvfølgelig ikke. For det første er det ifølge sagens natur fuldstændigt uden mening at operere med begge begreber i de væseners tilfælde, hvor individet enten på grund af dødsfald eller udviklingstrin slet ingen fysisk organisme har og derfor kun fører én form for tilværelse. Og for det andet vil det være i fuldstændig modstrid med de pågældende begrebers oprindelige og dybeste idé eller mening at anvende dem i samme forstand som foran defineret på de to andre kategorier af levende væsener, der i kontakt med deres tyngdelegemes udviklingstrin faktisk er udrustet med en fysisk organisme, nemlig mineralog plantevæsenerne, idet disse to væsenstypers primære tilværelsesform på ingen måde er den fysiske, men derimod den åndelige. At dette nødvendigvis må være tilfældet, vil vi kunne komme til erkendelse af gennem en ransagning af de åndelige legemes indbyrdes konstellation hos disse to væsenstyper, hvilket stiller krav til, at vi koncentrerer vores opmærksomhed om henholdsvis F- og A-felterne på symbolskiten under pkt. 31 i den foregående lektion. Her vil vi kunne se, hvorledes tyngdelegemet for F-konstellationens vedkommende – hvilken som bekendt udtrykker mineralvæsenets situation – kun er i første vækststadium, mens til gengæld hukommelseslegemet befinder sig i kulminationsstadiet. Og ligeledes vil vi kunne se, hvorledes tyngdelegemet i A-konstellationen – hvilken jo udtrykker plantevæsenets situation – begrænser sig til at befinde sig i det andet vækststadium, mens det i dette tilfælde derimod er instinktlegemet, der er kulminerende. Da det imidlertid specielt er netop tyngdelegemet, der bærer og beforder den fysiske tilværelsesform, mens samtlige øvrige legemer i modsætning hertil særligt beforder en rent åndelig tilværelsesform, vil vi af disse oplysninger uden videre kunne se, at den fysiske tilværelsesform for mineral- og plantevæsenernes vedkommende kun kan være en sekundær livstilstand, idet den primære livstilstand naturligvis må blive båret og udløst af det legeme i den sjælelige struktur, der befinder sig i kulminationsstadiet. Og dette legeme er altså hverken i mineral- eller plantevæsenets tilfælde tyngdelegemet, men derimod henholdsvis hukommelseslegemet og instinktlegemet, hvilket vil sige to legemer, der hver for sig først og fremmest er disponeret for at udløse en rent åndelig tilværelsesform.

Vi ser altså kort og godt, at det både i mineral- og plantevæsenets tilfælde er en rent åndelig tilværelsesform, der dominerer tilværelsesbilledet, i forhold til hvilken den fysiske tilværelsesform udgør en rent sekundær livstilstand, hvad der således belærer os om, at begge disse to væsenstyper med hensyn til spørgsmålet om, i hvilket materie- eller livsområde, de er mest engageret, stiller sig lige modsat dyret og det jordiske menneske, hvor det jo er den fysiske tilværelsesform, der er den primære og den åndelige, der er den sekundære. Da nu imidlertid dags- og natbevidsthedsbegreberne med hensyn til deres sproglige udformning specielt er motiveret af ønsket om at skabe begrebmæssig sammenhæng mellem den for netop dyret og det jordiske menneske gældende henholdsvis primære og sekundære livstilstand på den ene side, og såvel dét materieområde som tidsafsnit inden for døgnnet, hvorover disse to livstilstande hver især fordeler sig på den anden side, ser vi klart, at de pågældende to begreber i deres oprindelige betydning ikke uden videre lader sig overføre og anvende i mineral- og plantevæsenets tilfælde. Thi som vi lige har set, udfolder disse to væsenstypers primære livstilstand sig ikke om dagen på det fysiske plan, således som tilfældet er med dyret og det jordiske menneske, hvorimod den udfolder sig (om natten) på det åndelige plan, der jo udgør dyrets og det jordiske menneskes natbevidsthedsdomæne. Med andre ord: mineral- og plantevæsenet udfolder deres primære livstilstand i det tilværelsesområde, hvor dyret og det jordiske menneske har sin sekundære livstilstand, ligesom de to førstnævnte væsenstyper udfolder deres sekundære livstilstand i det tilværelsesområde, hvor de to sidstnævnte væsensformer udfolder deres primære livstilstand, nemlig det fysiske tilværelsesplan. – Følgelig kan man heller ikke anvende dags- og natbevidsthedsbegreberne i samme betydning på mineral- og plantevæsenet som den, i hvilken de anvendes i dyrets og det jordiske menneskes tilfælde, eftersom det netop er sidstnævnte tilfælde, de pågældende begreber oprindeligt er beregnede på og tildannede til at skulle omhandle.

Det er ikke vanskeligt at se, at vi her er vidne til en af de kosmiske love fremkaldt begrebskonflikt, som kun lader sig løse gennem en generalisering (udvidelse eller almindeliggørelse) af dags – og natbevidsthedsbegrebernes betydning, og en sådan udvidelse er da også fra Martinus side blevet foretaget. Ifølge denne udvidelse dækker dagsbevidsthedsbegrebet altid og i alle tilfælde over et levende væsens primære livstilstand, hvilken igen bestemmes af det legeme i den sjælelige struktur, der befinder sig i kulminationsstadiet derved, at det netop er dette, der som det mest ydedygtige er bestemmende for, i hvilket område og dermed på hvilket plan individet har sin største sans- og manifestationskapacitet. Og ifølge den samme generalisering dækker natbevidsthedsbegrebet i modsætning hertil altid over det levende væsens sekundære livstilstand, hvad enten denne udfolder sig på det åndelige plan som i dyrets og det jordiske menneskes tilfælde, eller den udfolder sig på det fysiske plan som i mineral- og plantevæsenets tilfælde. – Og naturligvis omtales dét åndelige legeme, der er det primært førende og bærende for hver af disse to bevidsthedstilstande som henholdsvis dagsbevidsthedslegemet og natbevidsthedslegemet.

Af enhver korrekt generalisation må det ifølge logikkens love altid kunne kræves, at den generaliserede størrelse – her i dette tilfælde dags – og natbevidsthedsbegreberne automatisk optræder i sin oprindelige form eller betydning i situationer, hvor de oprindelige forhold eller betingelser klart er til stede! – Opfylder det generaliserede dags- og natbevidsthedsbegreb mon nu denne fordring? – Med henblik på ønsket om at konstatere dette, skal vi i det følgende i overensstemmelse med de foranstående oplysninger og anvisninger give en oversigt over dags- og

natbevidsthedsbegrebernes anvendelse i mineral-, plante- og dyrevæsenets tilfælde. Viser det sig her, at de nævnte to begreber i dyrets og det jordiske menneskes tilfælde udtrykker den samme fordeling af dags- og natbevidsthedstilstanden, som det var tilfældet i lektion 20, ja så kan vi slutte, at generaliseringen er korrekt, idet dags- og natbevidsthedsbegrebets anvendelse i disse to væsensformers tilfælde i så fald blot udgør et specielt eksempel på en mere almindelig anvendelse af disse to begreber.

1) I mineralvæsenets tilfælde udgør dagsbevidsthedstilstanden en af specielt hukommelseslegemet opretholdt åndelig tilværelsesform, mens natbevidsthedstilstanden udgør den af det spæde tyngdelegeme plus mineralorganismen opretholdt fysiske tilværelsesform. I overensstemmelse hermed udgør hukommelseslegemet mineralvæsenets dagsbevidsthedslegeme, medens tyngdelegemet plus mineralorganismen udgør dets natbevidsthedslegeme.

2) I plantevæsenets tilfælde udgør dagsbevidsthedstilstanden en af specielt instinktlegemet opretholdt ligeledes åndelig tilværelsesform, mens i modsætning hertil natbevidsthedstilstanden udgør den af tyngdelegemet plus planteorganismen opretholdt fysiske tilværelsesform. I kontakt hermed udgør instinktlegemet plantevæsenets dagsbevidsthedslegeme, mens tyngdelegemet plus planteorganismen udgør natbevidsthedslegemet.

3) I dyrets og det jordiske menneskes tilfælde udgør dagsbevidsthedstilstanden den af specielt tyngdelegemet plus den fysiske dyre- eller menneskeorganisme opretholdt fysiske tilværelsesform, mens i modsætning hertil natbevidsthedstilstanden udgør en af specielt følelseslegemet opretholdt åndelig tilværelsesform. I henhold hertil udgør hos dyret og det jordiske menneske tyngdelegemet plus den fysiske dyre- eller jordiske menneskeorganisme dagsbevidsthedslegemet, mens til gengæld følelseslegemet udgør natbevidsthedslegemet.

Som det vil kunne ses, fremtræder dyret og det jordiske menneske i den foranstående oversigt med en placering af dags- og natbevidsthedstilstanden, der er fuldstændigt identisk med den, der oprindeligt kom til udtryk i lektion 20. Ergo kan vi slutte, at dags- og natbevidsthedsbegrebernes anvendelse i dyrets og det jordiske menneskes tilfælde blot udgør et specielt eksempel på en mere almindelig anvendelse af disse to begreber, hvilket igen tillader os at drage den konklusion, at den af Martinus foretagne generalisation i overensstemmelse med logikken er fuldstændig korrekt.

Med andre ord: i sin generaliserede form dækker dagsbevidsthedsbegrebet over det levende væsens primære livstilstand og natbevidsthedsbegrebet over dets sekundære livstilstand. -- (Se eventuelt endvidere L.B.1, stk. 181-185, L.B.II, stk. 394-422 og 592-603.).

Dags – og natbevidsthedens sammensmeltning

41.

Vores omtale af UNDERBEVIDSTHEDSOMRÅDET skal vi nu for fuldstændighedens skyld afrunde med at behandle spørgsmålet om, hvorledes den korrekte anvendelse af dags- og natbevidsthedsbegreberne er i de tilfælde, hvor det levende væsen enten på grund af dødsfald eller tilknytning til et rent overfysisk udviklingstrin overhovedet ingen fysisk organisme har og derfor kun fører én form for tilværelse, hvilken ifølge sagens natur er rent åndelig. Skal man her foretrække dagsbevidsthedsbegrebet frem for natbevidsthedsbegrebet eller omvendt? – Som alle sikkert på forhånd er klar over, skal man naturligvis foretrække dagsbevidsthedsbegrebet frem for natbevidsthedsbegrebet, idet på den ene side dagsbevidsthedsbegrebet jævnfør de nærmest foranstående analyser altid dækker over individets primære livstilstand, mens på den anden side de væsener, der her kommer i betragtning, som sagt kun fører én form for tilværelse, hvilken derfor under alle omstændigheder må repræsentere en primær livstilstand. Som følge heraf kan i disse tilfælde natbevidsthedsbegrebet faktisk slet ikke komme i betragtning, men afløses helt af dagsbevidsthedsbegrebet.

Det skal dog for en ordens skyld tilføjes, at natbevidsthedstilstanden i den åndelige verden trods alt ikke er helt elimineret eller ophævet, hvorimod der er tale om, at den målt med sin normale værdi eller betydning optræder som en overordentlig rudimentær størrelse, der er stærkt modificeret eller tillempet den åndelige verdens love og traditioner. Som argument for denne oplysning skal henvises til det allerede i lektion 18 berørte faktum, at den åndelige tilværelse er en livstilstand, som helt og holdent opretholdes af de levende væseners evne til selv at udløse tankeskabelse i den åndelige materie, hvilken tankeskabelse igen i sin dybeste natur på foranledning af urbegæret er motiveret af individernes behov og interesse herfor. Imidlertid betinger, som vi senere skal komme nærmere ind på, de evige kosmiske skaberprincipper – og her først og fremmest kontrastprincippet – at det levende væsens behov- og interesseliv konstant er undergivet loven for sult og mæthed. Nemlig i den forstand, at enhver interesse i sin kosmiske analyse er udtryk for en af behov motiveret "sult" efter en nærmere bestemt beskæftigelse, hvilken sult gennem realisation eller virkeliggørelse af denne beskæftigelse før eller siden vil blive afløst af "mæthed" – dog kun for straks at blive afløst af sult efter og dermed interesse for et nyt beskæftigelsesområde, der betegner en vis grad af modsætning til det tidligere og således fremdeles. Som følge af disse på urbegæret og kontrastprincippet hvilende kosmiske lovmæssigheder kommer al åndelig aktivitet til at forme sig som en konstant vandring fra den ene interessesfære til den anden. Og da en interessesfære set fra det åndelige plan er det samme som et af det levende væsen frembragt åndeligt materiedomæne udstyret med alle mulige til interessekernen svarende objekter og detaljer, vil vandringen fra én interesse til en anden set fra det åndelige plan være ensbetydende med en vandring fra én tankesfære eller materiezone til en anden.

Imidlertid er en sådan vandring ikke nødvendigvis ensbetydende med, at væsenet for tid og evighed har opgivet al beskæftigelse med den vragede eller forladte interessesfære. Som regel er det kun blevet træt af den for en kortere eller længere tid og ønsker blot at opnå en vis hvile på dette beskæftigelsesområde. Det har med andre ord kun forladt den midlertidigt til fordel for et ophold og en optræden i en anden interessesfære, hvilket også kan udtrykkes således, at det er sovende i den interessesfære, det har forladt, og vågen i den interessesfære, det nyligt er trådt ind i. Denne udtryksmåde er så meget mere virkelighedsbetonet, da der er tale om, at individet i realiteten hviler de sjælelige organer, hvorpå opretholdelsen af den forladte interessesfære beroede. Vi ser altså kort og godt, at princippet "søvn" og "vågentalstand" og dermed dags- og natbevidsthed også optræder i

den åndelige verden, om end det er i en stærkt modificeret (tillempet) form. Ikke desto mindre er det dog dags- og natbevidsthedsprincippet, som vi møder; hvad der dermed understreger for os, at begrebet "natbevidsthed" trods alt ikke er helt elimineret, hvorimod det røber sig som et fundamentalt kosmisk princip, der i form af en art rekreationsfunktion her blot er blevet reduceret til en udpræget rudimentær (minimal) størrelse, som nærmest går op i dagsbevidsthedsfunktionen som et internt og i virkeligheden såre betydningsfuldt element i denne. Der er kort sagt grundlag for at tale om en sammensmeltning af dagsog natbevidsthedsfunktionerne for de væseners vedkommende, der udelukkende fører en rent åndelig tilværelse.

Med andre ord: hos de rent åndeligt fremtrædende væsener går dags- og natbevidstheden op i en højere enhed, i hvilken de er smeltet sammen til én samarbejdende bevidsthed smekanisme, der formår at fungere i kontakt med loven for "sult" og "mæthed". – Og hermed kan vi betragte omtalen af underbevidsthedsområdet som afsluttet.

II OVERBEVIDSTHEDSOMRÅDET

Rekapitulation

42.

Før vi går over til den egentlige beskrivelse af overbevidsthedsområdet, vil vi dog først lige sammenfatte den viden, vi her på dette felt allerede er kommet i besiddelse af. 1) Overbevidsthedsområdet omfatter realiteterne "Jeget" og "skaberevnen" plus det i skaberevnen indbyggede bevidsthedsarkiv.

2) I sin egen absolutte renkultur udgør Jeget total stilhed og er igennem urbegæret forbundet med sin skaberevne, inden for hvis område vi møder den ved moderenergien repræsenterede højeste og mest sublimе vibrations- eller bevægelsesform, der overhovedet eksisterer, nemlig den kosmiske. Denne ytrer sig udelukkende som evige kosmiske skaberprincipper samt de hermed forbundne evige, universelle love.

3) "Skaberevnen" udgør forbindelsesleddet mellem Jeget og underbevidsthedsområdet og dermed forbindelsesleddet mellem Jeget og den sjælelige struktur, med hvilken den direkte er forbundet.

4) I kraft af sin usårlighed over for de i underbevidsthedsområdet eventuelt forekommende destruktive energier og kræfter omtales skaberevnen også som "evighedslegemet". Skaberevnen udgør således Jegets evighedslegeme.

5) Evighedslegemet udgør sædet for Jegets bevidsthedsarkiv, der er det samme som summen af dets viden og erfaringer samt skabende evner og talenter. Af disse faktorer eksisterer den samlede viden og erfaring i form af særlige erindringstalentkerner, hvilke tilsammen danner Jegets

erindringskartotek. Erindringskartoteket er således identisk med en særlig afdeling af det samlede bevidsthedsarkiv, og det har som sagt sit sæde i Jegets evighedslegeme, der således bærer det.

– – Så meget ved vi foreløbigt om overbevidsthedsområdet, og med denne viden som baggrund skal vi nu indlede en væsentlig mere indgående beskrivelse af denne interessante og vigtige del af det levende væsens samlede bevidsthedsapparat.

Sjælen, talentkernerne og det høj-psykiske kraftfelt

43.

Fra de foranstående analyser ved vi, at den sjælelige struktur dybest set er identisk med det af tyngde- og følelsesenergien dannede psykiske kraftfelt derved, at omtalte kraftfelt med hensyn til de kræfter, det rummer, danner materiale for overhovedet alle de sjælelige lokalorganer, et hvilket som helst levende væsens sjælelige struktur omfatter. Således husker vi ikke mindst, hvorledes det i lektion 17, stk. 13 og 14 blev betonet, at det enkelte sjælelige organ i virkeligheden udgør en speciel, strukturel lokalitet i Jegets psykiske kraftfelt, P-kraftfeltet.

Ethvert sjæleligt organ udgør i sin dybeste natur en speciel, strukturel lokalitet i Jegets P-kraftfelt, hvilket igen vil sige, at det udgør en særligt organiseret kombination eller ansamling af dette kraftfelts kræfter, og yderligere tages i betragtning, at sjælen i sin helhed omfatter en særdeles talstærk serie lokalorganer, der således alle knytter sig til P-kraftfeltet som individuelle, strukturelle lokaliteter i dette. På baggrund heraf bliver det let at indse, at nævnte P-kraftfelt taget under ét må besidde en ganske overordentlig kompliceret struktur. En struktur, der er jo mere kompliceret, jo flere lokalorganer sjælen rummer og omfatter. Thi vi forstår, at samtlige de psykiske kræfter, det indeholder, så at sige er fordelt over det antal lokalorganer, den sjælelige struktur til ethvert tidspunkt repræsenterer, inden for hvilke lokalorganer de nævnte kræfter ydermere er organiserede i henhold til hvert enkelt organs særlige funktionelle mission og den dermed forbundne særlige konstruktive udformning m.m. Det står os med andre ord klart, at P-kraftfeltet i sin egenskab af den sjælelige strukturs bærende substantielle fundament fremtræder med alle sine kræfter som bundne i en meget streng organisation udtrykt ved karakteren og konstruktionen af samtlige sjælelige lokalorganer.

44.

Hvad der indtil nu har været berørt skulle egentlig ikke rumme nogen overraskelser for os, thi for længst er det som sagt blevet betonet, at sjælen og P-kraftfeltet dybest set er identiske. Og de nærmest foranstående betragtninger kan derfor blot betragtes som en lille opfriskning af en "gammel" viden. Når vi i det hele taget har indladt os på et sådant tilbageblik, skyldes det den omstændighed, at forståelsen af identitetsforholdet mellem P-kraftfeltet og den sjælelige struktur er en aldeles nødvendig forudsætning for vores evne til at stille et overordentligt vigtigt tre-delt spørgsmål, nemlig dette: hvad ligger egentlig til grund for den strukturelle stabilitet, som kendetegner P-kraftfeltet i dets fremtræden som Jegets sjælelige organstruktur? Hvordan går det til, at omtalte P-kraftfelt med hensyn til sin stærkt komplicerede organiske opbygning ikke går i opløsning og nedbrydes eller sagt med andre ord: hvorfra udgår den organiserende kraft og indflydelse, hvorpå P-kraftfeltets fremtræden som en stærkt kompliceret organstruktur beror? Ja, hvordan er det i det

hele taget gået til, at det psykiske kraftfelt overhovedet nogensinde er blevet behæftet med sådanne stabile strukturelle egenskaber, som gør det egnet til at fungere som Jegets sjælelige struktur og dermed som det samme Jegs åndelige sans- og manifestationsredskab? – Som vi i det følgende skal komme til at se, er intet andet spørgsmål mere end dette velegnet til at bringe os i direkte berøring med OVERBEVIDSTHEDSOMRÅDETS detaljer, idet det straks kan røbes, at det netop er overbevidsthedsområdet, der udløser de omstændigheder, hvorpå P-kraftfeltets strukturelle stabilitet og organiske opbygning eller fremtræden helt og holdent beror. I forhold til underbevidsthedsområdet gør overbevidsthedsområdet sig nemlig på realistisk vis gældende som ligeledes et kraftfelt. men vel at mærke som et højpsykisk kraftfelt med en udpræget organiserende tendens, som evigt er rettet mod underbevidsthedsområdet. Dog – vi må straks foretage en indskrænkning af denne oplysning, idet det helt nøjagtigt kun er den under overbevidsthedsområdet hørende skaberevne, der udmærker sig som et højpsykisk kraftfelt, hvorved altså forstås et kraftfelt, der som følge af sine specielle, naturlige egenskaber rangerer “over” det på tyngde- og følelsesenergiens samspil beroende psykiske underbevidsthedskraftfelt, P-kraftfeltet, der, som vi nu ved, udgør den sjælelige strukturs dybeste substantielle fundament eller skelet. Betyder det, at vi nu skal til at operere med hele 2 kraftfelter? – Ja, det gør det. Inden for det levende væsens overfysiske område – dets “psyke” – forekommer der virkelig to forskellige kraftfelter, der vekselvirker med hinanden, nemlig et psykisk og et højpsykisk kraftfelt, hvor det psykiske i form af den sjælelige struktur eller P-kraftfeltet placerer sig i underbevidsthedsområdet, medens det højpsykiske kraftfelt i form af skaberevnen placerer sig i overbevidsthedsområdet.

Denne oplysning gør imidlertid et nyt spørgsmål aktuelt, nemlig dette: hvad eller hvem er egentlig ansvarlig for selve kraften i dette ved skaberevnen repræsenterede højpsykiske kraftfelt? – Hertil skal svares, at det er helt enkelt ur-begæret (i forbindelse med polprincippet). Jegets urbegær udgør det højpsykiske kraftfelts kraftfaktor eller kraftelement, hvilket faktum er fuldstændigt i overensstemmelse med, hvad der lige fra første færd er blevet oplyst om denne realitet. Således blev allerede i lektion 2 ur-begæret defineret som en urkraftkilde, der evigt udspringer af Jeget – ja, det blev endog så tidligt som i lektion 1 præciseret, at ur-begæret udgør den inderste drivende kraft bag enhver skabelse, som det levende væsen udløser.

At ur-begæret udgør en realitet af kraftmæssig natur, er vi således allerede for længe siden blevet gjort bekendt med, og hvad der derfor nu kan være nyt for os i denne forbindelse, er i virkeligheden blot dette, at ur-begæret i overensstemmelse med, at det evigt udspringer eller udstråler fra Jeget, tilsvarende evigt danner et til Jeget knyttet område af højpsykiske kræfter, altså danner et højpsykisk kraftfelt. – Og som det i øvrigt vil kunne forstås, betinger den omstændighed, at det er ur-begæret, der udgør det højpsykiske kraftfelts kraftelement, det forhold, at det pågældende kraftfelt konstant er behæftet med en mod underbevidsthedsområdet rettet organiserende tendens eller tilbøjelighed. Thi på den ene side fornemmes ur-begæret jo subjektivt af Jeget som et uudslukkeligt begær efter livets oplevelse og dermed som en permanent dragningskraft mod betingelserne for etablering af denne livsoplevelse, mens på den anden side disse betingelser i allerførste række eksisterer i form af forekomsten af et organisk apparatur, igennem hvilket Jeget i praksis kan udløse grundfunktionerne “manifestation” og “sansning”, hvilket apparatur vi, som det vil vides, netop har lært at kende som den af først og fremmest tyngde- og følelsesenergien dannede sjælelige organstruktur. Det må derfor betragtes som en både uundgåelig og nødvendig anordning, at det højpsykiske kraftfelt konstant er behæftet med en mod underbevidsthedsområdet – og her først og fremmest den sjælelige struktur rettet organiserende tendens eller tilbøjelighed.

Imidlertid ytrer omtalte højpsykiske kraftfelt ikke blot en organiserende tendens. Det afslører sig også som værende i besiddelse af konkrete organiserende egenskaber, hvad der naturligvis er en forudsætning for, at det med henblik på løsningen af dén principielle opgave, som vi nu begynder at ane påhviler det, kan have nogen som helst reel praktisk betydning for Jeget. Disse egenskaber åbenbarer sig i praksis som vores efterhånden velkendte kosmiske skaberprincipper – først og fremmest som de 8 hovedprincipper – og de tilkendegiver, at det højpsykiske kraftfelt er sæde for et vist opbud eller lager af højpsykisk energi, hvilken energi allerede er kendt under begrebet: moderenergien. – Vi ser således en ny bekræftelse på det intime tilknytningsforhold, der består mellem realiteterne “ur-begæret” og “moderenergien”.

Med andre ord: i sin fremtræden som en sjælelig organstruktur opretholdes P-kraftfeltet med hensyn til sin strukturelle organisation af et højpsykisk kraftfelt, der placerer sig i overbevidstheden. Dette højpsykiske kraftfelt, der er identisk med skaberevnen, består først og fremmest af ur-begæret, der udgør selve kraftelementet samt faktoren bag feltets organiserende tendens eller tilbøjelighed. Og i nøje tilknytning hertil udgør det nævnte felt en koncentration af moderenergi, hvilken grundenergi forlener det med konkrete organiserende egenskaber udtrykt ved de kosmiske skaberprincipper.

45.

Talemåden: at det højpsykiske kraftfelts organiserende egenskaber udtrykkes ved de kosmiske skaberprincipper, skal forstås således, at dén organiserende indflydelse, som det nævnte højpsykiske kraftfelt uimodsigeligt øver på underbevidsthedsområdet, meget nøje former sig i overensstemmelse med netop de kosmiske skaberprincippers respektive karakter og væsen. Ja, man kan ligefrem tale om, at de kosmiske skaberprincipper er specifikke udtryk for grundkarakteren af det højpsykiske kraftfelts organisatoriske funktions- eller ytringsmåde. Dette kan man også udtrykke således, at det højpsykiske kraftfelts og dermed skaberevnen centrale organisatoriske aktivitet på foranledning af moderenergiens særlige natur og væsen evigt former sig i overensstemmelse med det særlige skema eller den særlige facon, som de kosmiske skaberprincipper tilsammen udtrykker og fastlægger. – Dette faktum er i virkeligheden den direkte årsag til eksistensen af en ubrydelig, kosmisk verdensorden og dermed årsag til verdensaltets fremtræden som et evigt, strålende kosmos, i hvilket kaos i absolut forstand er en lige så absolut umulighed. Dén universelle verdensorden, som Martinus kosmiske verdensbillede udtrykker og afdækker, beror således fundamentalt på eksistensen af et universelt og dermed grænseløst højpsykisk kraftfelt, som i form af aktive, kosmiske skaberprincipper permanent udstråler organiserende magt og indflydelse i såvel mellemkosmos som i mikro- og makrokosmos. Overhovedet alt i verdensaltet, som henhører under “det skabte’s domæne, hvad enten det er af fysisk eller af psykisk natur, beherskes fuldt og helt af dette universelle eller altomspændende og altgennemtrængende højpsykiske kraftfelt, hvoraf det enkelte levende væsens eget højpsykiske kraftfelt i virkeligheden udgør en “lille” selvstændig lokalitet, nemlig den lokalitet, hvorpå organiseringen af individets egen personlige organstruktur helt og holdent beror.

46.

Vi er hermed kommet til at se det levende væsens skaberevne under en helt ny synsvinkel. Nemlig en synsvinkel, hvor den fremtræder som et højpsykisk kraftfelt med en naturligt iboende organiserende tendens eller tilbøjelighed, hvilken tilbøjelighed i form af moderenergien suppleres af konkrete

organisierende egenskaber udtrykt ved de kosmiske skaberprincipper. Og ligeledes er vi kommet til at se, hvorledes skaberevnen iagttaget under denne synsvinkel udmærker sig som den realitet, hvorpå opretholdelsen af det underbevidste P-kraftfelts strukturelle organisation beror, hvilken organisation igen er forudsætningen for, at P-kraftfeltet kan fungere som Jegets sjælelige organstruktur og dermed som det samme Jegs åndelige sanse- og manifestationsredskab.

Den opmærksomme læser vil imidlertid for længst have bemærket, at de egenskaber, der indtil nu er blevet knyttet til det ved skaberevnen repræsenterede højpsykiske kraftfelt, i sig selv ikke er tilstrækkelige til at forklare, hvorledes nævnte kraftfelt kan opretholde organer af en så forskelligartet konstruktion eller udformning, som det levende væsens sjælelige organstruktur faktisk fremviser eksempler på. Ja, de er faktisk ikke engang tilstrækkelige til at forklare, hvorledes nævnte højpsykiske kraftfelt bærer sig ad med at opretholde blot et eneste af den sjælelige strukturs organer, det være sig aldrig så simpelt udformet. Ifølge de hidtil givne oplysninger indskrænker det højpsykiske kraftfelt sig jo til blot at kunne organisere i overensstemmelse med det skema, som summen af de kosmiske skaberprincipper udtrykker og fastlægger, og dette skema indebærer tydeligvis i sig selv ingen særlige muligheder for individuel organisation, hvilket man kan overbevise sig om ved at studere det omtalte skema lidt nærmere, hvad vi i det følgende netop vil inkludere os på. Vores fremgangsmåde vil simpelt hen være den ganske kortfattede at give en fremstilling af det bidrag, som hvert enkelt af de 8 kosmiske hovedprincipper yder til det førømtalte organisationsskema:

1) POLPRINCIPPET

Igennem pol-princippet etableres først og fremmest det levende væsens seksuelle dispositioner og i kontakt hermed dets sympatiske orientering samt dets kønspræg eller kønstilstand. Og ligeledes betinger pol-princippet i samklang hermed eksistensen af en ikke hidtil omtalt kosmisk realitet, der af Martinus har fået betegnelsen "den højeste ild". Denne realitet vil senere blive indgående omtalt.

2) LIVSENHEDSPRINCIPPET

Igennem livsenheds-princippet etableres og garanteres det levende væsens personlige individualitet og i nøje forbindelse hermed grundlaget for dets oplevelse af en strengt personlig Jeg-følelse eller Jeg-fornemmelse.

3) KONTRASTPRINCIPPET

Igennem kontrast – princippet (i forbindelse med perspektivprincippet) etableres grundbetingelserne for, at sansning kan finde sted.

4) PERSPEKTIVPRINCIPPET

Igennem perspektiv-princippet (i forbindelse med kontrastprincippet) etableres betingelserne for, at Jeget kan opfatte proportioner og størrelsesbegreber.

5) BEVÆGELSESPRINCIPPET

Igennem bevægelses-princippet tilvejebringes grundlaget for, at livets oplevelse lader sig etablere samt grundlaget for, at livets oplevelse kan være forsynet med både kvantitative og kvalitative momenter, hvilke momenter som bekendt samtlige grunder sig på eksistensen af henholdsvis 5 universelle bevægelsesarter samt 6 kosmiske underbevidsthedsgrundenergier.

6) TALENTKERNEPRINCIPPET

På talentkerne-princippet baserer sig fundamentalt Jegets evne til at danne talentkerner og dermed dets evne til at absorbere og fastholde viden og erfaring samt praktiske skabende evner og talenter, hvilket igen vil sige, at det ikke mindst er i dette kosmiske hovedprincip, at Jegets evne til at skabe og opretholde et underbevidsthedsapparat er funderet, hvilket vi for øvrigt snart skal komme til en meget klar forståelse af.

7) KREDSLØBSPRINCIPPET

Igennem kredsløbs-princippet etableres betingelserne for, at Jeget garanteres en evig fornyelse af sin sans- og oplevelsessevne og i nøje samklang hermed garanteres en permanent fornyelse af sin evige livsoplevelse. Ligeledes repræsenterer dette skaberprincip fundamentet for Jegets skæbnedannelse samt fundamentet for den organismeudskiftningsmetode, vi senere vil komme til at lære at kende som "reinkarnation".

8) VERDENSGENLØSNINGSPRINCIPPET

Igennem verdensgenløsnings-princippets indflydelse garanteres de levende væsener en guddommelig beskyttelse og bevågenhed i alle de felter af livet, hvor de fremtræder som kosmisk uformuende, ligesom det enkelte levende væsen på foranledning af dette kosmiske princips tilstedeværelse i sin egen overbevidsthed selv forudbestemmes til at optræde i rollen som beskytter af væsener, der i forhold til det selv på et eller andet område i tilværelsen fremtræder som kosmisk uformuende. (Individets effektivitet som beskytter afhænger dog altid i væsentlig grad af det humane udviklingstrin, det til enhver tid repræsenterer.)

Naturligvis giver denne omtale af de 8 kosmiske hovedprincipper sig på ingen måde ud for at være i nogen som helst grad udtømmende, men den er dog fuldt tilstrækkelig til, at vi i det organisationsskema, den repræsenterer, kan se, at der ikke på nogen som helst måde er plads for en

blot nogenlunde rimelig forklaring på spørgsmålet om, hvordan det højpsykiske kraftfelt bærer sig ad med at opretholde sjælelige organer af en så forskelligartet konstruktion eller udformning, som det levende væsens sjælelige organstruktur vitterligt fremviser eksempler på. Ja, man vil ved at gå det skitserede organisationskema igennem punkt for punkt kunne overbevise sig om, at det endog ikke en gang levner plads for en forklaring på, hvordan det højpsykiske kraftfelt og dermed skaberevnen bærer sig ad med at opretholde strukturen til blot et eneste af sjælens mange organer. Det er ganske vist rigtigt, at det sjette hovedprincip, talentkerneprincippet, ifølge fremstillingen udmærker sig ved at danne grundlag for Jegets evne til at danne talentkerner, hvorved det – stadigt ifølge fremstillingen – også kommer til at danne grundlag for Jegets evne til at opretholde et underbevidsthedsapparat. Men tværtimod at kaste lys over det foran formulerede problems løsning viser disse oplysninger langt snarere hen til, at der kræves endnu flere forudsætninger tilvejebragt end dem, som ur-begæret, moderenergien og dermed de 8 kosmiske hovedprincipper repræsenterer, for at det højpsykiske kraftfelt kan befordre en så alsidig organisation som den, den sjælelige struktur ved sin rigiditet af individuelt konstruerede organer afslører finder sted. Ja, de nævnte oplysninger tilkendegiver endog klart, i hvilken skikkelse disse yderligere forudsætninger eksisterer, nemlig i skikkelse af TALENT-KERNER.

Vi har tidligere været i berøring med dette begreb, idet vi under omtalen af hukommelsesenergien kom til at beskæftige os med de såkaldte erindringstalentkerner, hvorved var at forstå små kraftcentre, der i ultramikroskopisk format rummer vibrationsmønstret til samtlige de oplevelser, der i tidens løb er tilgået det besiddende Jeg. Vi var også lidt inde på, hvorledes disse erindringstalentkerner blev dannet, ligesom vi kom til klarhed over, at de er placerede i overbevidsthedsområdet – nærmere betegnet i skaberevnen, hvor de tilsammen danner den realitet, Martinus betegner som erindringskartoteket. Talentkernebegrebet skulle derfor ikke være helt ukendt for os, hvilket med henblik på de følgende oplysninger vil komme os væsentligt til gode.

Forholdet er nemlig dette, at der ved siden af erindringstalentkernerne eksisterer en helt anden og hidtil uomtalt kategori af talentkerner, hvilken kategori vi ikke mindst i den følgende lektion skal beskæftige os med. For imidlertid at give læseren en første gryende forståelse af, i hvilken retning løsningen på vores foran formulerede problem bør søges, skal det dog allerede her oplyses, at netop denne nye kategori af talentkerner spiller en absolut afgørende rolle for det højpsykiske kraftfelts evne til at præstere den alsidige og vidt differentierede organisation, som må forudsættes, for at nævnte kraftfelt kan gøres ansvarligt for opretholdelsen af den sjælelige strukturs hærske af individuelle lokalorganer.

Når disse "nye" talentkerner, der for øvrigt ligeledes er placerede i overbevidstheden, formår at spille en så betydningsfuld rolle, som den her antydede, skyldes det, som det særligt fremgår af næste lektion, den omstændighed, at hver eneste af de omtalte talentkerner i princippet virker som en lille transformator, der omformer den i sig selv neutrale, højpsykiske kraft og bringer den til at antage en ganske bestemt organisatorisk figuration eller tendens. Nemlig en figuration, der indtil de mindste enkeltheder er dikteret af den indre struktur i den talentkerne, som den højpsykiske kraft og dermed ur-begæret i hvert enkelt tilfælde gennemstråler. Virkningen heraf vil så igen rent praktisk være den, at den højpsykiske kraft med hensyn til sin organiserende aktivitet og stræben bringes i nøjagtig resonans eller samklang med strukturen i det specielle, sjælelige lokalorgan, i hvis tjeneste den givne talentkerne i virkeligheden står, hvad der således er ensbetydende med, at den oprindeligt neutrale

højpsykiske kraft med hensyn til sin organiserende virksomhed efter passagen gennem talentkernen har antaget en ganske bestemt, individuel karakter, hvorpå opretholdelsen af et bestemt sjæleligt organs strukturelle egenskaber m.v. beror.

Som det således vil kunne forstås, er der tale om, at kræfterne i det højpsykiske kraftfelt takket være eksistensen af den hermed præsenterede nye kategori af talentkerner ledes ind i bestemte, livsvigtige baner, hvorved den tildeles den individualitet, som er forudsætningen for, at netop det højpsykiske kraftfelt og dermed skaberevnen kan opretholde den sjælelige strukturs vrimmel af individuelle lokalorganer eller sagt med andre ord: ved at passere gennem én af de hermed omtalte "nye" talentkerner tvinges den i sig selv neutrale højpsykiske kraft med hensyn til sin organiserende virksomhed ind i et langt mere specielt og på sin vis snævert organisationskema end det, de 8 kosmiske hovedprincipper alene udtrykker og fastlægger, hvilket er selve grundforudsætningen for, at det højpsykiske kraftfelt kan præstere en så alsidig organisation som den, det levende væsens sjælelige struktur, ved sin rigiditet af individuelle lokalorganer røber finder sted. Under hensyntagen til den specielle opgave, der således påhviler de hermed omtalte "nye" talentkerner, kan det ikke undre os, at Martinus har valgt at give disse betegnelsen: organtalentkerner. (Henvisninger til Livets Bog vedrørende de her berørte emner følger i lektion 22.)

Spørgsmål til lektion 21.

1. Hvilken livstilstand dækker henholdsvis det generaliserede dags- og natbevidsthedsbegreb over?
2. Hvilket af de to ovennævnte begreber kommer specielt i betragtning for det rent åndeligt placerede væsens vedkommende?
3. Hvorfra udgår den organiserende kraft og indflydelse, hvorpå den sjælelige strukturs og dermed P-kraftfeltets organisation og stabilitet beror?
4. Nævn den realitet, der udgør det højpsykiske kraftfelts kraftfaktor?
5. Hvorledes ytrer det højpsykiske kraftfelts organiserende egenskaber sig?
6. Nævn venligst de realiteter, som præger det særlige skema, efter hvilket det højpsykiske kraftfelts organiserende aktivitet former sig.
7. Er der inden for det foran omtalte organisationskemas rammer plads til en forklaring på, hvorledes det højpsykiske kraftfelt bærer sig ad med at præstere individuel organisation i underbevidsthedsområdet?
8. På hvilke særlige realiteter baserer sig det højpsykiske kraftfelts evne til at præstere individuel organisation?
9. Hvilken principiel mission har de i spørgsmål 8 efterlyste realiteter?

Løsningen til lektion 20's opgavetillæg

1.) a) 6, b) fordi der forekommer én grundvariation for hver af den sjælelige strukturs 6 kosmisk-kemiske grundfremtrædelsesformer.

2) Ja

3) Til dyreriget

4) Nej

5) B-feltet

6) Ja

7) Tyngdelegemet

8) b) Ja, der skjuler sig en livlig rent åndelig aktivitet

9) Følelseslegemet

10) a) Derved forstås det bevidsthedsliv, der specielt bæres af tyngdelegemet plus den fysiske organisme i forening, og som udfolder sig som fysisk aktivitet eller vågentilværelse. b) Derved forstås det bevidsthedsliv, der primært bæres af den

sjælelige strukturs følelseslegeme, og som samtidig med den fysiske søvntilstand eller passivitet former sig som åndelig vågentilstand og aktivitet.

11) Dagsbevidsthedslegemet og natbevidsthedslegemet

P. B. -J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus.